

Marts, naar vedkommende Kommunalbestyrelse anbefaler Dispensationen“, kunde jeg have Lyst til at forstærke Udtrykket noget og sige, at det er nødvendigt, at en saadan Bemyndigelse gives Ministeriet. Der er rundt omkring i Landet indgaaet en Mængde Handler før 20. Marts 1918, som ikke er kommet i Orden, fordi Landinspektørerne ikke har kunnet naa at indsende Udstykningerne til Ministeriet indenfor den i Loven fastsatte Frist, 3 Maaneder. Naar saa mange Handler ikke er naaet at komme i Orden, skyldes det for en væsentlig Del det af Ministeriet til samtlige Landinspektører udsendte Cirkulære af 17. April, hvori der bl. a. staar: Sagerne maa derhos indsendes snarest muligt, og under alle Omstændigheder maa de være indkommet til Ministeriet inden 1. Juni 1918. Landinspektørerne maatte derfor gaa ud fra, at den sidste Frist var den 31. Maj. Havde de haft de 20 Dage mere, som Loven egentlig hjemler dem Ret til, er der Mulighed for, at en hel Del flere Sager var blevet endeligt ordnet indenfor den satte Tidsfrist. Naar der i Bemærkningerne staar, at Landinspektørforeningen har faaet den Frist, den har ansøgt om, de 3 Maaneder, er det saaledes ikke helt korrekt. Landinspektørerne har vel faaet den Frist i Loven, men i Praksis har de egentlig kun faaet 2 Maaneder og 10 Dage. Jeg kender flere Tilfælde, som er af en saadan Beskaffenhed, at det vilde være i allerhøjeste Grad beklageligt, om de Handler, der er sluttede, ikke kom endeligt i Orden. Jeg kender bl. a. et Tilfælde, hvor en Gaard er blevet udstykket til forskellige Jordbrugere, og tre af disse har igen solgt Udmarker, som laa ubekvemt for dem, men som laa meget bekvemt for andre. Det er en Selvfølge, at alle disse nye Ejere i Foraaret har tilsaaet den Jord, de har købt, og nu i Sommer indhøstet Afrøden og har afleveret eller skal aflevere til Statens Lagre Korn i Henhold til de indgaaede Handler. Det er derfor absolut givet, at det vilde afstedkomme megen Forvirring og flere Søgmaal, hvis der ikke gaves Landbrugsministeren Bemyndigelse til at dispensere fra Lovens Bestemmelser, naar Handelen faktisk er afsluttet før den 20. Marts 1918.

Naar det ærede Medlem, der talte paa Venstres Vegne (Stengaard-Kirkegaard), ansaa det for rigtigt, at Lovforslaget blev henvist til et Udvalg, kan det ikke være af Hensyn til den Ændring, her er foreslaaet, da alle Partier, som det fremgaar af de faldne Udtalelser, er enige om det

rigtige i, at der gives en saadan Bemyndigelse, men det maa, som det ogsaa blev udtalt af det ærede Medlem, være for at give Loven endnu videre Rammer, for at give den højtaerede Landbrugsminister en større Ret til at dispensere. Da selve Lovforslaget imidlertid kun er beregnet paa at gælde indtil 1. April 1919, kunde der være noget, som talte for, at en saadan Udvidelse af Loven ventede, indtil vi skal have den til fornyet Behandling, idet jeg gaar ud fra som absolut givet, at Lovens Gyldighed vil blive forlænget. Naar vi faar nedsat et Udvalg, kan vi maaske der blive enige om enkelte Ændringer og maaske ogsaa om at foreslaa, at selve Loven af 20. Marts 1918 fornyes for det kommende Aar. Hvis det ikke kan blive Resultatet, synes jeg, det vil være for lidt at indføre Ændringer i en Lov, som kun skal gælde til 1. April 1919.

Med disse Bemærkninger skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til Vedtagelse.

Landbrugsministeren (Kr. Pedersen):

Det undrer mig ikke, at dette Lovforslag har vundet Tilslutning fra alle Sider, thi en saadan Ændring i den bestaaende Lov er jo i høj Grad tiltrængt. Det ærede Medlem fra Skanderborg (Stengaard-Kirkegaard) sagde, at hermed er det erkendt, at Reglerne i Loven er for snævre, hvorfor Dispensationsretten for Ministeriet bør udvides. Ja, det er i hvert Fald erkendt, at de 3 Maaneder ikke har været tilstrækkelige for Landinspektørerne til at faa Sagerne saaledes ordnet, at de kunde indsendes til Ministeriet. Det var man dog i sin Tid fra alle Sider enig om var nok. Men det er jo i det hele taget meget vanskeligt at give bestemte Regler paa et Omraade som dette; naar man har bestemte Regler, kommer man undertiden til at give et Afslag, hvor man maaske selv mente, at der kunde være Anledning til at give en Bevilling. Ministeriet ønsker i og for sig ikke at faa den nævnte Dispensationsret, det er lettere at være fri derfor. Men kan man finde en Form, der bedre rammer Tanken end Lovforslaget, skal jeg være villig til at yde min Medvirken.

Det ærede Medlem antydede, at der kunde være Grund til at nedsætte et Udvalg, og det skal jeg ikke have noget imod, men saa maa jeg rigtignok give min Tilslutning til den sidste ærede Talers Henstilling om at forlænge Lovens Gyldighed udover den 1. April 1919. Thi det vilde være